

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 197/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MONTAURO, s. r. o., Mlynská 13, Brno, Česká republika, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., Dobšinského 12, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ondrej Škodler, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Cob/378/2012 z 31. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločností MONTAURO, s. r. o., **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. februára 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MONTAURO, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob/378/2012 z 31. októbra 2012 (ďalej aj „namietané uznesenie krajského súdu“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že *„Uznesením Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3 Cob/378/2012-49 zo dňa 31. 10. 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom jeho doručenia 05. 12. 2012, ktorým Krajský súd v Bratislave na základe odvolania sťažovateľa potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I č. k. 26 Cb/200/2011 zo dňa 23. 07. 2012, ktorým súd prvého stupňa rozhodol o nevrátení súdneho poplatku za podanie návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu“*, bolo sťažovateľke zasiahnuté do jej *„Ústavou Slovenskej republiky garantovaných základných ľudských práv“*.

Sťažovateľka ďalej poukázala na to, že *„prostredníctvom právneho zástupcu podaním zo dňa 10. 09. 2013“* podala *„podnet Generálnemu prokurátorovi SR na podanie mimoriadneho dovolania proti predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave pre porušenie zákona, keďže uvedené rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajská prokuratúra Bratislava podnet odložila. Následne po opakovanom podnete podnet odložila aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Oznámenie o odložení opakovaného podnetu na podanie mimoriadneho dovolania bolo právnenému zástupcovi doručené dňa 04. 12. 2013.“*.

Po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov nápravy a dôvodov uvedených v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že namietaným uznesením krajského súdu v jej veci došlo k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Okrem toho žiada, aby ústavný súd zrušil namietané uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal jej aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Skúmal pritom, či spĺňa všeobecné a osobitné náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľka namieta porušenie svojich označených práv podľa ústavy a dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 26 Cb/200/2011 z 23. júla 2012 „o *nevrátení súdneho poplatku za podanie návrhu na vydanie európskeho platobného rozkazu*“ sťažovateľke v sume 2 305 €.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03).

Ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľky týkajúca sa rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 3 Cob/378/2012 z 31. októbra 2012 je podaná oneskorene.

Sťažovateľka v sťažnosti sama uvádza, že namietané uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť „05. 12. 2012“ a sťažnosť sťažovateľky bola doručená ústavnému súdu až 11. februára 2014, teda po lehote ustanovenej zákonom o ústavnom súde.

Ústavný súd k tomu poznamenáva, že lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy nemohla byť v okolnostiach prípadu zachovaná vtedy, ak by jej plynutie začalo až dňom doručenia oznámenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 29. novembra 2013 o odložení jej podnetu na podanie mimoriadneho dovolania (t. j. od 5. decembra 2013). Samotné podanie podnetu generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý Slovenská republika poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľka v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinná vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv (obdobne m. m. III. ÚS 163/2013 a tam citovaná judikatúra).

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. marca 2014